

Am văzut un arbore

Am văzut un arbore care era mai înalt decât toți ceilalți arbori
și acoperit de conuri de neatins.
Am văzut o biserică mare, cu portaluri deschise
și toți cei care ieșeau de acolo erau palizi, puternici
și gata să primească moartea.
Am văzut o femeie care, fardată și surâzătoare,
își încerca norocul la zaruri
și vedea c-a pierdut.

În jurul acestor lucruri era tras
un cerc de netrecut.



EDITH
SÖDERGRAN

Dragoste

Sufletul meu era o rochie albastru-deschis de culoarea cerului;
am lăsat-o pe o stâncă pe țârm
și am venit la tine goală ca o femeie.
Și ca o femeie m-am așezat la masa ta,
am băut vin cu tine și am sorbit din parfumul de roze.
M-ai găsit frumoasă, mi-ai spus că mă aseuiam unei ființe văzute în vis,
am uitat totul, am uitat copilăria, căminul,
nu-ți știam decât mângâierile ce mă țineau prizonieră.
Și tu ai luat surâzând o oglindă și m-ai rugat: privește-te-n ea!
Am văzut că umerii mei erau făcuți din pulbere și cădeau în pulbere,
am văzut că frumusețea mi-era bolnavă și nu voia decât să dispară.
O, strânge-mă tare în brațe, atât de tare încât să nu-mi trebuiască nimic altceva.

Triumful de a exista

De ce îmi e frică? Sunt o parte din infinit.
Sunt o parte din marea forță a întregului,
o lume solitară, printre milioane de lumi,
o stea de mărimea întâi care se stinge ultima.
Triumf de-a trăi, triumf de-a respira, triumf de-a exista,
triumf de a simți timpul curgând înghețat în vine,
de a simți șuvoiul mut al nopții
și de a sta în picioare pe stâncă în bătaia soarelui.
Calc pe soare, stau dreaptă, în picioare, pe soare,
nu știu altceva decât soarele.
Timp – care schimbi, timp – care nimicești, timp – care farmeci,
vii oare cu noi rețele de intrigi, cu o mie de
șiretlicuri pentru a-mi oferi o viață
asemeni unui grăunte, unui șarpe încolăcit,
unui recif în mare?
Timp – ucigaș – înapoi!
Soarele-mi umple pieptul până la margine cu miere suavă
și-mi spune: stelele toate pieri-vor odată și totuși
strălucesc fără frică.



Mama